

Danmark, i hvert fald ikke med de traditioner, vi har. Det kan man i andre lande. Her må vi selvfølgelig overlade det til domstolene, og derfor var vi forhåbende på at få lagt ind i aftalen, at man skulle undersøge muligheden for at føre en retssag.

Derfor er jeg heller ikke enig i fru Kirsten Jacobsens opfattelse af, at sagen bare ville blive afvist. Det er der i hvert fald meget delte meninger om, men man forsøgte i hvert fald at rejse en sag, og regeringen har vurderet, at man kunne rejse en sag, og har altså også forsøgt det og er heller ikke blevet afvist endnu; retssagen pågår jo.

Og dér kunne vi altså i den verserende retssag være kommet mere til bunds specielt i bankens ansvar, men i den forbindelse også i det politiske ansvar. For det, banken ville have sagt til sit forsvar, var selvfølgelig, at det var noget, den havde aftalt med Finanstilsynet. Altså den udtalelse ville vi meget gerne have haft indført i en domsbog: at det, banken gjorde ved at foretage for små hensættelser på Færøerne, var noget, som den havde aftalt med Finanstilsynet i Danmark, og at direktøren for Finanstilsynet i øvrigt havde fået det godkendt af industriministeren. Det var det, retten måske kunne have gravet frem til os. For det, der var bankens basale forsvar for, at den slap af sted med at kunne snyde færingerne for mere en milliard, er vi desværre ikke i stand til at komme til bunds i, i hvert fald ikke på den måde.

Så er der to argumenter fra finansministeren, som jeg godt vil have en uddybning af, for jeg forstår dem ikke. Det ene er, at beløbet var alt for stort, og dér må jeg igen læse op af, hvad statsministeren sagde i januar 1998: at det, det drejer sig om, er, hvor meget der skulle være tilført banken på salgstidspunktet, for at den var solvent både på salgstidspunktet og også nogen tid efter salgstidspunktet. Det var det, som Grønbog og andre havde opgjort til godt en milliard. Det var det beløb, vi talte om – godt en milliard.

Hvordan kan landets finansminister så i dag sige, at de beløb, der er nævnt, er himmelråbende for store, og være tilfreds med 300 mio. kr., hvis banken snød for mere end en milliard? Det argument forstår jeg ikke.

Det andet argument er, at Kammeradvokaten – og det må jeg sige er forunderligt – faktisk i sit notat til regeringen om forliget, der nu er indgået, stort set skriver, at den sag her kunne vi aldrig vinde. Jeg mener, at enten skulle ad-

vokaten for lang tid siden have sagt: Hov hov, det må vi hellere droppe, det her, eller også kunne staten for lang tid siden have fundet en anden advokat. Jeg vil sige, at det er meget, meget ringe juridisk rådgivning, regeringen tilsyneladende har fået dér, og det er også et argument, jeg ikke forstår.

Så lige lidt om Den Danske Banks rolle på Færøerne – jeg synes, det er værd at have med, for nu siger man, at det bare er en bank, der sådan har gjort det godt:

Den etablerede sig i starten af århundredet på Færøerne, og op igennem 1980'erne havde den massiv vækst i sine udlån og var med til at hælde benzin på bålet, for det var det, der var med til bl.a. at få den færøske økonomi til at brænde sammen.

Man tjente masser af penge de år, men så skulle regningen betales, fordi man havde været uansvarlig som bank og havde lånt penge ud, man aldrig skulle have lånt ud, f.eks. deltaget i overbelåning af skibe. Sådan er det jo med private virksomheder: De tager en chance for at få en gevinst, men må til gengæld også betale tabet, når det giver tab. Dengang det var realiteten, kom de susende til regeringen og sagde: I må hjælpe os.

Og her er vi ved den anden ting, vi gerne ville have haft gravet frem i denne her sag: Er der en sammenhæng mellem Færøbanksagen og den anden store skandale, Hafnia-Baltica? For vores vedkommende er den indlysende og klar: Det foregik i de samme måneder. Der var ved at ske et totalt sammenbrud af den finansielle sektor i Danmark, og jeg er helt sikker på, at baggrunden for det, der skete på Færøerne, nogenlunde var følgende: Banken henvendte sig til regeringen, eller måske henvendte regeringen sig til banken, hvad ved jeg, og man blev hurtigt enig om, at hvis banken påtog sig det meget risikable – for det var det jo – at gå ind i Hafnia-Baltica-komplekset og få det udredt, uden at det brændte sammen, så ville regeringen til gengæld hjælpe banken ud af et tab på Færøerne på godt en milliard og samtidig hjælpe banken med at sælge værdiløse Hafniaaktier for 2 mia. kr. Det skete nemlig samtidig.

Der er ingen tvivl om, at der er en nøje sammenhæng i den samlede håndtering af den finansielle krise i Danmark, og i modsætning til andre lande, hvor staten åbent gik ind og betalte, så valgte man altså i Danmark den model, der hed: Det lader vi være med; vi lader bare færingerne betale, og så lod de nogle tilfældige